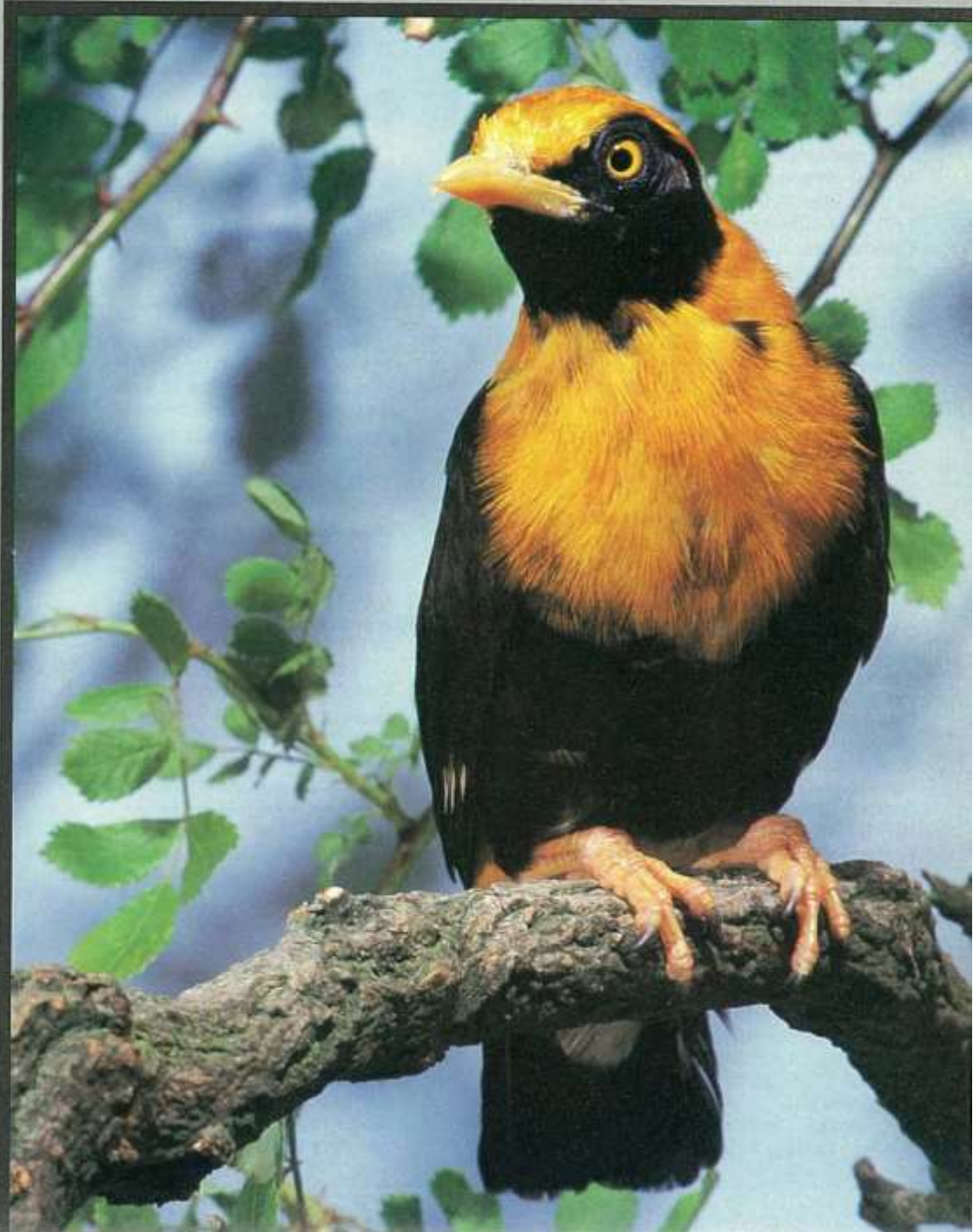

ONZE

49e jaargang no. 7, juli 1988

VOGELS

maandblad van de nederlandse bond van vogelliefhebbers

De

ssel

ONZE

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE

BONDSBUREAU

Aletta Jacobsstraat 4, Postbus 74,
4600 AB Bergen op Zoom,
bank AMRO rek.nr.: 46.89.59.262.
gironummer 1148324, telefoon 01640 - 3 50 07.
Geopend 08.00 tot 12.00 uur en van 13.00 tot 17.00 uur.
's Zaterdags gesloten

ERELEDEN

A.L. van Liempd (erevoorz.), W. Beckman,
A. Dommerholt, J. Forsten, J.J. Krol, E.J. Lensink,
W.C. Oonk, Joh. M. van Pelt, A.F. Smit, Jos van de Walle
en E.M. Wessels.

DAGELIJKS BESTUUR

Voorzitter: W.J. Mulder, Verwerstraat 39,
7415 RZ Deventer, telefoon (05700) 2 36 48.
Secretaris: H. de Geus, Amersfoortsestraat 71,
3772 CH Barneveld, telefoon (03420) 1 61 60.
Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44,
4621 AT Bergen op Zoom, telefoon (01640) 3 46 63.
2e Voorzitter: D.J. van der Molen, Gentiaan 5,
7721 HA Dalftsen, telefoon (05293) 12 57.
Commissaris: M.N.Th. Brouwer, Wouwseweg 5a,
4661 VM Halsteren, telefoon (01641) 33 26.

DISTRICTSVOORZITTERS (leden bondsbestuur)

District Groningen: J.W.B. Robbe, A-Kade 19,
9581 AH Musselkanaal, telefoon (05994) 1 63 41.
District Friesland: H. Suichies, Ruusbroeckstraat 28,
8913 HN Leeuwarden, telefoon (058) 15 16 92.
District Drenthe: J.H. Heijnen, W. Grolstraat 126,
7826 EL Barger Oosterveid, telefoon (05910) 2 54 20.
District Overijssel: A.M. van Rijn, Pr. Margrietstraat 41,
7481 GG Haaksbergen, telefoon (05427) 1 30 06.
District Gelderland: P. Vierhuis, Veldkersmeen 22,
3844 RB Harderwijk, telefoon (03410) 1 60 68.
District Utrecht: C. van Lunteren, Vlasoord 13,
3991 XC Houten, telefoon (03403) 7 26 08.
District Noord-Holland: G.F. Huner,
Bickerstraat 60, 1701 EG Heerhugowaard,
telefoon (02207) 1 13 98.
District Zuid-Holland: G.C. Goedschalk,
Akeleistraat 148, 2565 PC Den Haag,
telefoon (070) 68 16 70.
District Zeeland: T.J. Udo, Slotstr. 5, 4421 EL Kapelle,
telefoon (01102) 15 22.
District West Noord-Brabant: J.C.W. Luijsterburg,
Nieuweweg 23, 4631 TC Hoogerheide,
telefoon (01646) 1 31 17.
District Oost Noord-Brabant: A.H. Meesterburrie,
Kasteel Traverse 198, 5701 NR Helmond,
telefoon (04920) 2 56 09.
District Limburg: H.J. Nooijen, Reigerstraat 29,
5932 VX Tegelen, telefoon (077) 73 34 58.

SECRETARIATEN TECHNISCHE COMMISSIES

Kleur-, vorm- en postuurkanaries:
H.K. v.d. Wal, Mozartstraat 4, 8916 HC Leeuwarden,
telefoon (058) 13 46 55.
Tropen, parkieten etc.:
P.J.F. Klören, Meidoornweg 10, 3768 CN Soest,
telefoon (02155) 1 53 01.
Zangkanaries:
W.J. Vermeij, Leppa 36, 9204 JE Drachten,
telefoon (05120) 1 72 42.

LIDMAATSCHAP

Zij die in **Nederland** woonachtig zijn en lid wensen te worden van de NBvV, wende zich tot de secretaris van een in de plaats van inwoning gevestigde afdeling. Naam en adres worden gaarne door het bondsbureau verstrekt.

Zij die in het **buitenland** woonachtig zijn, kunnen verspreid lid worden door overmaking van het hieronder genoemde bedrag.

België: Bfr. 600,-, bij vooruitbetaling op onze postrekening nr. 000-0156074-01, bij het bestuur der postcheck te Brussel 1.

Overige landen: Hfl. 45,- bij vooruitbetaling per internationale postwissel aan het bondsbureau NBvV. Indien men het maandblad per luchtpost wil ontvangen wordt een extra tarief volgens PTT-kosten berekend. Alle tarieven gelden per kalenderjaar.

SPECIAALCLUBS

Het lidmaatschap van de speciaalclubs is voorbehouden aan hen die reeds lid van de NBvV zijn. Voor verdere inlichtingen c.q. opgave lidmaatschap, wendt men zich uitsluitend tot onderstaande secretariaten.

Europese vogels en hun hybriden

J. Broere, Jongbloedln. 31,
3769 BP Soesterberg, telefoon (03463) 19 76.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

Gras- en Grote parkieten

B. Kerseboom, Piet Heinlaan 9,
3951 CP Maarn, (03432) 20 83.
Entree f 5,-.

Insecten- en vruchtenetende vogels

W.J. Velt, Vierspan 12,
3161 SL Rhoon telefoon 01890-16658.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

Japanse meeuwen

L. van Santen-Bergmaier, Mandenmakerslaan 31,
3454 DB De Meern, telefoon (03406) 6 37 11.
Contributie f 17,50 per jaar, entree f 5,-.

Vorm- en Postuurkanaries

G.J.S. Nijhuis, Wilderinkstr. 31,
7555 DS Hengelo, telefoon 074-91 17 03.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

Zebravinken

D.J. Elzinga, Hunzedal 73,
9531 GD Borger, telefoon (05998) 3 50 65.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

ABONNEMENTEN

Losse abonnementen op het maandblad f 33,50 per kalenderjaar. Overmaking bij vooruitbetaling op giro 1148324 t.n.v. NBvV en onder vermelding abonnee OV. Reeds verschenen nummers van een jaargang worden nagezonden en vervolgens elke maand tot er met december.

VOGELS

ISSN 0030-3224

BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS (OPLAGE 50.000)

REDACTIE

C.E. van Berkel
Chr. Walraven
Redactieadres: Postbus 74, 4600 AB Bergen op Zoom

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publikatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeeltes daarvan is verboden.

ADVERTENTIES

Voor advertenties – ook die van leden en abonnees – met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de NBvV. Kleine annonces, voor afdelingen, leden en abonnees op 'Onze Vogels', van zuivere particuliere aard zie onder 'Vraag en Aanbod'.

VRAGEN OVER?

WATERSLAGERS aan: H. Warmerdam, V.d. Duijn van Maasdamlaan 45, 2181 XB Hillegom.
HARZERS aan: M.A. Paans, Mc. Mackaystr. 5, 5142 TE Waalwijk.
KLEURKANARIES aan: J.A. Barsch, H. Dunantlaan 173, 7312 AZ Apeldoorn.
VORM- EN POSTUURKANARIES aan: J. Kuiper, W. Marisstr. 2, 2282 SP Rijswijk.
EUROPESE VOGELS (WILDZANG) EN HUN BASTAARDEN, GROTE PARKIETEN EN AGAPORNIDEN aan: D.A. Duivis, St. Josephstraat 46, 4847 SG Teteringen.
ZEBRAVINKEN, JAPANSE MEEUWEN EN HUN BASTAARDEN aan: C. van Elven, Van N. van Eemnesln. 7, 8384 EA Wilhelminaoord.
TROPISCHE VOGELS EN HUN BASTAARDEN aan: M. Schuurhuis, Drecht 23, 8032 CH Zwolle.
VRUCHTEN- EN INSECTENETERS aan: G.M. Essenberg, van Beethovenln. 213, 3144 AE Maassluis.
GRASPARKIETEN aan: S. Harkema, Prov.weg 29a, 3677 PA Heiligerlee.

Postzegels voor antwoord bijsluiten.
Geen retourporti, dan ook geen antwoord!
Deze regel geldt ook voor vragen aan auteurs etc.

De Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers is ingeschreven in het verenigingsregister van de Kamer van Koophandel en Fabrieken te Breda, onder nummer /-280824.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 22 augustus 1988.

IN DIT NUMMER

	pag.
Het geslacht "Mino"	292
Onvoldoende kweekresultaat	295
Roodrussen	295
Standaardeisen in praktijk	296
Tussen twee seizoenen	297
Tentoonstellingen 1988	298
Bud-vogels op de tentoonstellingen	304
De Herdermaina	305
Vasa papegaaien	306
Varia	310
De keuring vooraf	311
Spinnenjagers	312

Een staaltje grasparkieten	313
Volière van de maand	314
Ervaringen met vruchtenduiven	316
Zangkooitjes	319
Roze vinken	320
Lijst toegekende N.B.v.V.-oorkonden	321
Vraagprogramma 1987 t/m 1989/90	325
Onkruidzaden voor Europese vogels	329
Waterviolier	332
Bondsmededelingen, Rui, Vakantie	335

Bijlage juli 1988

It/m VIII

IN DIT NUMMER ADVERTEREN

	pag.
J. Heesakkers	301
Vogel '89	304
N.B.v.V.-Kalender 1989	305
Witte molen	310
F. Thijssen mill, Blankestijn's Pet Farm, Vogelhuis Kloeg, H. Dijks, Insekt Expresse	318
Dovotec b.v., Derko, Wovo	319
Duphar	324
W. Stijger, Gehu-Kooien, S.J. Dorpmans, Siem van 't Hart, Rien Zagers, STT	328
CéDé	329
De witte spreeuwen	331
Kees van der Borst, Wolro, M. Borgstein	332
CéDé, van Keulen	333
Prijzlijst Centraal Magazijn	334
N.B.v.V. Service	335

Foto voorplaat: Goudborst beo

Foto: C. Scholtz/Plomp

Ontwerp en druk: Steens Schiedam b.v.

Postbus 59, 3100 AB Schiedam – Telefoon (010) 462 29 22

Het geslacht "Mino"

Tekst: G.M. Essenberg
Foto's: C. Scholtz/Plomp

Inleiding.

Het geslacht Mino bestaat uit slechts 2 soorten en enkele ondersoorten, de vogels komen uitsluitend voor in Nieuw Guinea en omliggende eilanden.

Taxonomie.

Soort; 1. *Mino anaïs anaïs*

2. *Mino dumontii dumontii*

Ondersoort; 1a. *Mino anaïs robertsoni*

1b. *Mino anaïs orientalis*

2. *Mino dumontii krefftii*.

Nederlandse naam; 1. Goudborstbeo -of spreeuw

1a. Goudborstbeo of Robertsons spreeuw.

1b. Noordelijke goudborstbeo of Gouden spreeuw.

2. Dumont's beo of Papoeaspreeuw.

Engelse naam; 1. Golden Grackle of Golden-breasted Mynah

2. Orange-faced Grackle of Mynah.

Herkomst;

De *Mino anaïs anaïs* komt voor op de kust van West Nieuw Guinea, in het district Vogelkop.

De *Mino a. robertsoni* komt voor in Zuid Nieuw Guinea.

De *Mino a. orientalis* komt uit Noord Nieuw Guinea en van Jobi-eiland.

De *Mino dumontii dumontii* komt voor in Nieuw Guinea en omliggende Aru-eilanden.

De *Mino d. krefftii* komt van de Bismarck Archipel eilanden.

Kenmerken;

Het formaat van de Goudborstbeo is 24 cm.

Deze vogels hebben alleen achter de ogen een onbevederde zwartachtige vlek. De snavel en poten zijn geel. De vleugelspiegels wit.

Bij de *Mino a. anaïs* zijn de nek, stuit, bovenstaartdekveren, keel, borst en de onderbuik warmgeel, de rest is glanzend zwart. De man en vrouw zijn gelijk. De jongen zijn iets fletser van kleur.

De *Mino a. robertsoni* is aan de bovenkop tot op de bovenrug oranjegeel; over de halszijden doorlopend naar de bovenborst, evenals de stuit, bovenstaartdekveren en de onderbuik.

De kopzijden, kin en keel zijn zwart evenals een grote vlek op de achterkop en de rest van de vogel.

De *Mino a. orientalis* heeft hetzelfde kleurenpatroon maar is oranje in plaats van geel, alleen de onderbuik is geel.

De *Mino d. dumontii* is geheel zwart maar de buik is citroengeel, de stuit en de bovenstaartdekveren zijn wit, evenals de gebruikelijke vleugelspiegels. De kopzijden zijn onbevederd en de huid is bedekt

Dumont's beo

Goudborstbeo

met goudgele draadachtige vezeltjes. Bij de ondersnavel zien we aan weerszijden verticale gele naakte zeer smalle stukjes huid, die de lengte hebben tot aan de onderkant van de onbevederde huid. De vogel heeft op de kop en in de hals een sparte bevedering, het lijkt erop dat de vogel niet uitgeruid is, maar dit is niet zo, de kop – en de halsbevedering laat aan de uiteinden stijve witte puntjes zien. Deze bevedering zien we pas als de vogel 3-4 jaar oud is.

De poot en snavelkleur is oranjegeel.

De man en vrouw zijn gelijk van kleur, de jongen zijn iets fletser. Het formaat is 25 cm. Van de Mino d.kreffti vond ik geen verdere gegevens.

Geluid;

Het geluid van de Goudborstbeo bestaat uit een variatie van schorre, nasale, fluïtende of piepende tonen zoals; "chaaaah - kueeer" of "pieees - hur-reew"!

Het gemiddelde hoge geluid lijkt op dat van een Lorius lory, ook laat hij dan een zacht gefluit horen in series van drie tot vier noten.

Het geluid van de Dumont's beo heeft helemaal weinig te betekenen. Het lijkt meer op een klagend "mé'-mé'!"

Gedrag en voeding;

De Goudborstbeo's leven hoofdzakelijk in paren, zij zijn te vinden hoog in de bomen bij open plaatsen in het woud.

Hun voedsel bestaat hoofdzakelijk uit vele soorten vruchten, in de broedtijd aangevuld met insecten.

De Dumont's beo's leven in paren en in kleine groepjes. Af en toe ook in zwermen van zo'n 100 vogels. Ook roesten zij vaak voor langere perioden in grote groepen.

Het zijn echte woudbewoners, zij leven bij voorkeur hoog in de bomen, zij komen wel voor aan de zoom van het woud, maar zij blijven liever in de schaduw van de bomen.

Ook hun voedsel bestaat uit vele soorten vruchten, in de broedtijd insecten.

Broedgedrag en eieren;

Beide soorten broeden bij voorkeur in boomholten van dode bomen.

Verdere gegevens van de Goudborstbeo zijn niet bekend.

In 1983 werden bij de heer L. van Santen, de eerste Dumont's beo's geboren. Er werden twee lichtgroen gekleurde eieren gelegd, die donkergroen en bruin gespikkeld waren.

De broedtijd was 14 dagen.

De jongen werden met vele soorten insecten, babymuisjes en vruchten grootgebracht. Nestcontrole was zeer moeilijk, de ouders verdedigden volop hun jongen. Op een leeftijd van 14 dagen zaten de jongen al volop in de veerstoppels. Toen zij 4 weken oud waren vlogen ze uit. Na een jaar waren de jongen volkomen gelijk aan de ouders, alleen de stoppelbevedering aan de kop en nek hadden zij nog niet.

Over kleurkanaries

Onvoldoende kweekresultaat.

Natuurlijk is het kweekresultaat niet elk jaar gelijk, ook bij de meer ervaren liefhebbers kunnen die resultaten van jaar tot jaar aanmerkelijk verschillen. Als het gemiddelde aantal jonge vogels wat minder is dan je gewend bent, wil dat nog niet veel zeggen.

We hebben met de nodige voorzorg bepaalde kweekparen samengesteld, daarvan verwachten we kwalitatief een goed resultaat.

Kwantitatief is dan, zolang het aantal nakomelingen maar redelijk goed blijft, van ondergeschikt belang.

Tegenvallende uitkomsten komen vooral voor in de eerste ronde. Dat wat minder goede resultaat kan verschillende oorzaken hebben. Ook hier geldt, dat we de juiste oorzaken moeten zoeken, vinden we die niet dan zullen maatregelen die genomen worden uw volgende ronde slechts zelden tot een succes maken.

Als een groot deel van de geproduceerde eitjes onbevucht blijkt te zijn dan wil de

mannelijke partner nog al eens als boosdoener worden aangemerkt. Natuurlijk kan het zijn dat een kanarieman een zwakke bevruchting tot stand brengt, maar ook dan moeten we naar dieper gelegen oorzaken speuren.

Het kan ook zo zijn, dat die man part noch deel heeft aan die mislukking. Is één van de partners b.v. te jong, dat kan dus zowel de man als de pop zijn, dan is de kans op succes gering.

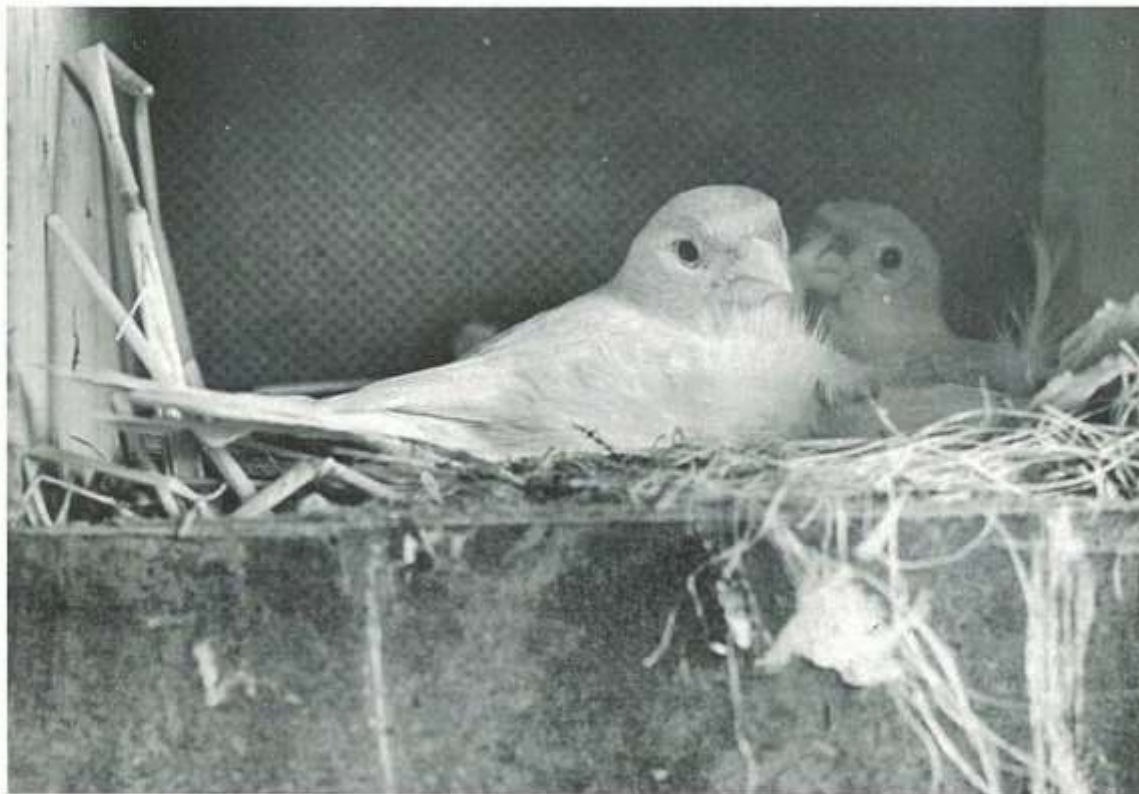
Te jonge vogels zijn onvoldoende geslachtsrijp, indien dat geldt voor de man dan zal de bevruchting onvoldoende of waarschijnlijk zelfs nihil zijn.

Indien er onzorgvuldig met bepaalde medicamenten is omgesprongen, dan kan dat, mogelijk slechts tijdelijk, onvruchtbaarheid tot gevolg hebben.

Het in te korte tijd met grote sprongen het aantal lichturen opvoeren kan tot gevolg hebben dat de pop, zeker als dat een overjarige pop is, een legsel gereed heeft alvorens de man daaraan een positieve bijdrage heeft geleverd. In bepaalde ge-

vallen worden de mannen gedurende een langere periode voorafgaande aan de kweek, van wat meer lichturen voorzien dan de popjes. Daarover doen positieve berichten de ronde, het is beslist wel mogelijk dat dit goed resultaat kan opleveren.

We weten, dat te jonge popjes wel een erg kleine legfels willen produceren, d broedperiode soms niet voltooien en mochten er al jonge vogels komen da deze dan onvoldoende groeien vanwege tekortschietende ouderplicht. Toch moeten we hierbij meteen aantekenen, dat tekortschietende ouderplicht niet er veel voorkomt. Als jonge kanaries onvoldoende voeding binnen krijgen, bekij dan alvorens je de pop als schuldige aar wijst, of de jongen voldoende sperrer. Doen ze het bekje veel te korte tijd of mogelijk maar nauwelijks open, dan hebben de ouders onvoldoende mogelijkheden om voldoende voeding over te drager. Zulke jongen kunnen het resultaat zijn van ondeskundige samenstelling van ot

Jerparen. Ouders, die b.v. letale (dodelijke) factoren als nalatenschap aan de jongen hebben afgegeven, waardoor onvolgende levensvatbaarheid kan optreden. Zijn op een gegeven moment, twee te onge partners in de broedkooi terecht gekomen met als gevolg, een zwakke bevruchting en daarbij ook nog een te klein egsel, dan is het resultaat natuurlijk in één woord waardeloos. Mocht er in zo'n geval maar één jonge vogel tevoorschijn komen en laten we het ouderpaar die eenling toch gewoon grootbrengen, dan bereiken we in elk geval daarmee dat de cyclus niet wordt verbroken. Voor sommige popjes is dit kennelijk erg belangrijk, voor een ander speelt dat merkwaardig genoeg totaal geen rol. De pop, die de eenling grootbrengt, zal zo om en nabij de twintigste dag na de geboorte van de jonge vogel, een nieuw legsel produceren. Dit heeft als voordeel, gerekend vanaf start eerste legsel, dat de beide oudervogels toch zo'n kleine zes weken ouder zijn geworden en hebben ze ook weer een flinke periode verlichting genoten. Deze voordelen moeten we niet onderschatten, mede daardoor kan dat 2e legsel vollediger en meer succesvol zijn. Leggen we enkelingen van b.v. twee of drie ouderparen bij elkaar in één nest, dan zullen er snel nieuwe legsels zijn waardoor de kans op onvoldoende resultaat zich weer opnieuw kan voordoen. Daarbij komt nog, dat toch elk legsel weer wat inspanning van de pop vergt. Krachten en opbouwstoffen in het lichaam van de pop verminderen met als gevolg, dat de kans op een goed kweekresultaat ook daardoor kan verminderen. Een andere oorzaak van slechte bevruchting kan zijn, dat de partners zich tegenover elkaar niet vredig gedragen. Een vogelhuwelijk waar ruzie heerst, zal niet het gewenste kweekresultaat geven. Bekend is, dat tekorten in voeding alsmede in andere broodnodige verstrekingen, onvoldoende kweekresultaat tot gevolg kunnen hebben. Daar gaan we hier niet dieper op in, wel moeten we ons realiseren dat we onze vogels in de gelegenheid moeten stellen om probleemloos een volledig legsel van 4 a 5 eieren te produceren. Dat tevens aan zo'n legsel voldoende vitaliteit en kracht moet worden meegegeven, dat hieruit gezonde, sterke jonge vogels tevoorschijn komen. Het is de liefhebber die dit alles mogelijk

moet maken, blijft hij hierbij in gebreke dan laat het gevolg zich makkelijk raden. Menige liefhebber kent het voorval van afgestorven vrucht tijdens het broedproces, dood in het ei horen we dan. Bespeuren we niets van onregelmatig broeden en leverde controle op de hygrometer op dat de relatieve luchtvochtigheid goed was, dan moeten we uiteraard naar andere oorzaken zoeken. Soms is het niet makkelijk de oorzaak te vinden, echter toch ook niet altijd moeilijk. Als de oudervogels te lange, scherpe nagels hebben, knijpringen dragen of vuile pootjes hebben zodat daar verhardingen aan kleven, dan kan daardoor de eischaal beschadigd worden. Ook zal zich dit voordoen als er harde of scherpe delen in het nest terecht zijn gekomen. Soms zitten er ondeugdelijkheden in nestmateriaal dat in de natuur werd verzameld. We dienen daar goed op te letten omdat gekneusde eischaal uitdrogen van het ei tot gevolg heeft. Verstrek ook liever geen gekleurde of geverfde en zeker geen vette nestmaterialen, kleuren kunnen immers gifstoffen bevatten. Konstateren we hiergenoemde gebreken, dan is de vrijwel zekere oorzaak makkelijk vast te stellen. Bovendien komt het nog steeds voor dat men van vogels die in de rui zijn, kweekresultaat verwacht. Dit is, evenals bij ondeskundig samengestelde kweekparen zoals b.v. twee ultra intensieve partners, natuurlijk meteen te zien. Omdat dit alles geen enkele kans op resultaat geeft, moeten vooral beginnende liefhebbers op wat hulp van meer ervaren kwekers kunnen rekenen. Zonder steun zullen ze er vaak weinig van terecht brengen en er een desillusie aan overhouden met grote kans op afhaken. Dat is onnodig en jammer. Natuurlijk kan er bij de ervaren kweker ook best eens iets mis gaan maar met goed inzicht en juiste aanpak zullen problemen vaak binnen de perken blijven. Voldoende kweekresultaat is beslist bereikbaar.

A. van Eck

KALENDER 1988

Roodmussen

Roodmussen behoren tot de familie van de vinkachtigen (Fringillidae) en zijn ondergebracht in het geslacht *Carpodacus*. Men onderscheidt circa twintig soorten, waarvan er 17 domicilie hebben in Europa (1) en Azië en drie in Noord-Amerika. De gewone Roodmus (*C. erythrinus*) heeft zich vanuit Azië westwaarts uitgebreid en heeft zich nu ook gevestigd in N.O.-Europa. Deze soort is deze eeuw een keer of zeven in ons land gesignaleerd (dwaalgast). De Grote roodmus (*C. rubicilla*) broedt o.m. in de Kaukasus en de op dit kalenderblad afgebeelde Pallas roodmus is als zeldzame bezoeker enige malen waargenomen in Oost-Europa. De vrouwtjes van de meeste Roodmussen zijn "muskleurig" met veelal duidelijke donkere strepen. De mannetjes zijn doorgaans fel rood of roodachtig bewaasd. Verreweg de meeste Roodmussen bewonen hooggelegen streken met bossen, bosschages en struikgewas. De Roodmus, die een paar maal acte de présence in ons land heeft gegeven, heeft een enorm verspreidingsgebied, van zuidelijk Zweden tot in Japan! Hij is namelijk niet gebonden aan een bepaald milieu. Behalve in de genoemde biotopen kan men hem aantreffen op akkers, in parken en in tuinen. Zijn voorkeur blijft evenwel uitgaan naar moerassige oorden met begroeiing van wilgen, berken en elzen, kreupelhout of dicht struikgewas. Daar bouwen de vrouwtjes het nest: een tamelijk los bouwsel van plantestengels en -vezels, droge grassen en dergelijke. Het wordt van binnen gevoerd met worteldraadjes en haar. Over het algemeen worden vijf eitjes gelegd, die blauwachtig van kleur zijn, spaarzaam getekend met erg donkere puntjes, streepjes en vlekjes, die het dichtst bij elkaar staan aan het dikke eind. Als de jongen na 12 tot 14 dagen geboren worden helpt pa wel met het grootbrengen van het kroost. De zang van de Roodmus wordt beschreven als "wiéiéje-wu-wiéiéje", waaruit met een beetje fantasie valt op te maken "pleased to see you". De roep klinkt als "oewiet", de alarmroep doet denken aan het "geblér" van de Groenling: "tsjeeeèèè".

Meindert de Jong

Kleurkanaries

Standaardeisen in praktijk

Oranjeroodagaat

De oranjeroodagaat heeft een korte en fijne bestreping en die bestreping moet ook op de flanken kort en fijn, maar wel duidelijk zichtbaar zijn. Het zwart van de bestreping wordt gevormd door eumelanine. Het aanwezige bruin op het rugdek en in de vleugel- en staartpennen heet bruin phaeomelanine. Dit bruin is echter, door werking van de zogenoemde eerste reductiefactor of opbleekfactor, opgebleekt. De bestreping en het zwart in de vleugel- en staartpennen bij de oranjeroodbrons kanarie is diep zwart en zulks is niet het geval bij de oranjeroodagaat. Bij deze laatste zijn de toppen van de vleugel- en staartpennen wat lichter waardoor het zwart pigment wat minder zwart lijkt.

Bij de oranjeroodagaat moet tevens een duidelijke baardtekening aan weerszijden van de snavel aanwezig zijn; de typische agaattekening. De bijkleur moet diep, helder en zuiver zijn over het gehele lichaam. Dus niet vlekkelig. Tevens moet de vogel volledig intensief zijn, volledig kort bevederd, dus geen bruin meer of licht schimmel. De hoorndelen zijn niet te donker van kleur.

Kweekadvies

A) Oranjeroodagaat man met een lichte schimmelfactor maal een intensieve oranjeroodagaat pop.

B) Oranjeroodagaat volledige intensieve man maal oranjeroodagaat pop die wat licht schimmel is.

C) Oranjeroodagaat man maal oranjeroodagaat pop, beide intensief. Bij deze paring dient men te letten op de grootte, het formaat van de kweekvogels. Tevens dient men er rekening mee te houden dat omdat beide vogels intensief zijn, de intensiefactor dubbel aanwezig is en derhalve de lethalfactor kan optreden.

Bij het kweken van vogels die intensief moeten zijn, zal er tijdens de kweek op moeten worden gelet dat de jongen goed en vrij vlot in de veren komen. Als de jongen té intensief zijn, kan het voorkomen dat de bevedering duidelijk te kort is en dat resulteert in, zoals we dat noemen, een ratterig verenkleed.

Ook moet er op worden gelet dat de vogels niet te bruin zijn, een korte en fijne bestreping hebben en diezelfde korte en fijne bestreping op de flanken duidelijk zichtbaar is. Als zulks niet het geval is, dan zal men een kweekvogel moeten gebruiken met een wat grovere bestreping. De vleugel- en staartpennen mogen niet te ver of te veel opgebleekt zijn.

Veel voorkomende fouten

Pigment: Bestreping te breed of te lang. Geen of te zwakke flankbestreping. Baardtekening niet geheel symmetrisch of te zwak. Te lichte en/of te brede omzoming van de vleugel- en staartpennen. Hoorndelen te donker. Bijkleur: Oranjerood niet diep of helder genoeg; niet zuiver van kleur en/of niet egaal. De vogel is niet volledig intensief. De bijkleur op de flanken, dijen, het onderlichaam en/of op de borst te licht.

Voor de tentoonstelling zijn de mannelijke exemplaren het meest geschikt. Zij be naderen in het algemeen het dichtst d omschreven standaardeisen.

De poppen zijn meestal wat te bruin o het rugdek of vertonen wat schimme wat langere bevedering op het rugdek Ook is bij de mannen het oranjeroo meestal wat dieper en helderder va kleur.

Piet Verdul

De Herdermaina

De herdermaina, die tot het geslacht *Acridotheres* hoort, heeft als oorspronkelijk woongebied het zuidoosten van Azië. De vogel is echter op tal van plaatsen ingevoerd, zoals in Australië, Zuid-Afrika, Madagascar en diverse andere oorden. Op de meeste plaatsen gedijen deze "spreeuwen" uitstekend. De mannetjes en vrouwtjes zijn uiterlijk vrijwel gelijk. Op de afbeelding zijn de kleuren goed te zien, dus een beschrijving lijkt mij overbodig.

Alleseters

Maina's zijn alleseters en foerageren gewoonlijk op de grond. Omdat ze zich graag ophouden in de buurt van mensen, vinden ze daar altijd wel iets van hun gading: tafelafval, fruit en wat erover blijft van hetgeen aan de huisdieren wordt gegeven. Verder allerlei zaden, insecten, wormen en andere kleine wezentjes. Net als onze spreeuwen zijn ze enerzijds nuttig, terwijl ze anderzijds erg schadelijk kunnen zijn. Op St. Helena bijvoorbeeld, richten ze ravage aan in de boomgaarden, terwijl ze in Zuid-Afrika enorme aantallen insecten verdelgen. Overdag ziet men deze mania's gewoonlijk in paren of kleine groepjes bij elkaar, maar dikwijls verzamelen zich tegen het donker worden grote zwermen om gezamenlijk te gaan slapen. Als slaapbomen genieten palmen de voorkeur.

Er wordt beweerd dat deze vogels een huwelijk voor het leven sluiten, maar geheel vast staat dit niet. Met de nestplaatsen nemen ze het niet zo nauw. Zij benutten holle bomen, muurnissen, gaten in oevers, oude vogelnesten enz. Maar als de nood aan de man komt bouwen ze zelf een komvormig nest tussen de takken. Het nest wordt gebouwd door beide geslachten en bestaat uit takjes en twijgjes, bladeren, lorren en ander spul. Zelfs

wanneer de eieren al zijn gelegd wordt nog doorgedaan met de bouw. Zo ontstaat een kolossaal bouwwerk, dat eigenlijk veel te groot is voor de betrekkelijk kleine vogels. Het geheel maakt een slordige indruk. Er worden drie tot zes, gewoonlijk vier of vijf eieren gelegd. Ze zijn prachtig glanzend lichtblauw tot groenachtig blauw, zonder het geringste vlekje of streepje. Het broeden geschiedt door zowel ma als pa, maar in de warme streken zijn de vogels vaak uren van het nest en laten het broeden over aan de hoge temperatuur. Maar omdat de nachten kil kunnen zijn, zit een van de vogels dan wel op het legsel. Als de jongen na onge-

veer tweeënhalf week uitkomen, zorgen beide ouders dat het ze aan niets ontbreekt. Het kroost vliegt na vier tot vijf weken uit. Hierop volgt gewoonlijk een tweede broedsel en niet zelden zelfs een derde. Gewoonlijk vindt dit plaats in hetzelfde nest.

Met de herdermaina zijn in de volière al meerdere kweekresultaten behaald waarover in dit blad ook is gepubliceerd. Zie in dit verband o.a. pagina 490, jaargang 1978.

Tekst: M. de Jong
Foto: W. Akkermans

NBvV-KALENDER 1989

Een zo schitterend uitgevoerde kalender voor zo weinig geld koopt u elders nergens.

Formaat 29 x 34,5 cm met 24 zeer fraaie vogelafbeeldingen in kleur.

Vastgestelde verkoopprijs slechts f 7,50

Verkrijgbaar bij uw afdeling of rechtstreeks van het bondsbureau. Voor afdelingen is de inkooprijs bij 10 of meer exemplaren f 6,00 per stuk.

Bestellen door overmaking van het verschuldigde bedrag op giro 1148324, t.n.v. NBvV te Bergen op Zoom. Per omgaand ontvangt u het bestelde franco thuis.

Vasa papegaaien

Tekst: Rosemary Low

Vertaling: Alexandra Jacobson

Bewerking: Cees van Berkel

Foto's: Rosemary Low en Horst Müller

Het geslacht *Coracopsis* bevat twee soorten, de kleine Vasa, *Coracopsis nigra* en de grote Vasa, *Coracopsis vasa*.

Ze zijn de minst typische en waarschijnlijk ook de minst bewonderde papegaaien. Vermoedelijk komt dat door de vrij saaie kleur, ze zijn van top tot teen grijs. Alleen voor hen die ze waarderen om hun persoonlijkheid of die het gedragspatroon van deze vogels willen bestuderen zijn ze boeiend.

De Vasa was bijna niet bekend als volière-vogel tot het begin van de jaren tachtig. De kleine Vasa was wat meer bekend en voor zover wij weten zijn er een vijftal broedsels in volières geweest, o.a. in de Chester dierentuin in Engeland en bij enkele liefhebbers in Duitsland en Zwitserland. Ik weet ook niet of er over de kweek met Vasa's artikelen zijn verschenen. Zo ja, dan zou ik dat gaarne vernemen. Vasapapegaaien zijn, meer dan andere mij bekende papegaaisoorten, echte zoonaanbidders. Tijdens het zonnen nemen ze een overdreven houding aan. Gewoonlijk is dat met één uitgespreide vleugel en een naar één kant gestrekte staart. Op die manier schijnt de zon op een groter vlak. Het klimaat in Tenerife, waar ik in het Loro Parque werkzaam ben, bevalt de Vasa's best, mij ook trouwens.

In genoemd park bevinden zich vier grote volières met Afrikaanse soorten. In een ruimte zitten vier kleine Vasa's en er is een ruimte met een paar grote Vasa's. Elke volière heeft een afmeting van 3 x 4,20 m en 3 m hoog. Vasa's komen oorspronkelijk voor op het eiland Madagascar. De grote meet 48 cm en de kleine 36 cm.

Op 2 juli 1987 werd er in het nest van een

paartje kleine Vasa's een ei gevonden. Het nest bevond zich op een hoogte van ongeveer 3 meter. Er werden 3 eieren gelegd. Helaas werd op 15 juli de pop dood aangetroffen. Ik hoorde dat omstreeks 12 uur, drie uur nadat de vogel was gevonden. Meteen ben ik op onderzoek uitgegaan en toen ik in het nest voelde, er binnen kijken ging niet, voelde ik twee hele en een stuk gegaan ei. Uit dat stuk gegane ei bleek een jong te zijn gekomen. Bij nader onderzoek bleek dat jonge dier steenkoud te zijn maar er zat voldoende leven in. De buitentemperatuur was toen ongeveer 27°C. We hebben dat jong gelijk in een couveuse gedaan met een temperatuur van 35,5°C. Later realiseerde ik mij dat ik de jonge vogel beter in een broedmachine had kunnen plaatsen met een wat lagere temperatuur. Ongeveer een uur later deed ik dat dan ook. De jonge vogel gooide voortdurend zijn kopje achterwaarts maar in de loop van de middag nam dat geleidelijk af en hield het tenslotte op. Het diertje bleek ongehoofdelijk sterk te zijn. Het was waarschijnlijk zijn tweede levensdag en het had ongeveer 3 dagen er voor de eischaal opengebroken. Het lichaam was bedekt met lange witte donsveertjes. Het was echter geen pluizige bal zoals we dat van de Grijs-roodstaart (*Psittacus*) kennen. Het rekte zich lang uit gelijk de jonge van de Koningsparkieten (*Alisterus*) dat doen. De vorm van het kopje en snavel herinnerde ons ook aan een koningsparkiet. Er is natuurlijk geen sprake van enige verwantschap tussen die twee.

Er is over het opfokken van Vasapapegaaien eigenlijk maar heel weinig bekend, vooral over de ontwikkeling van de

jongen. Becker maakte in 1987 gewag van een heel korte incubatietijd en vluchtperiode. Dit bevestigde ook wat Victorin Laboudallon tegen mij had verteld over de Seychelles voorgeslachten, de zwarte papegaai (*Coracopsis nigra barklyi*) in 1983 in Praslin. Toen ik zijn registratiekaart zag van het enige nest in het wild dat was bestudeerd; dacht ik dat hij vast en zeker een fout had gemaakt. Kon een Vasa maar 6 weken of minder doorbrengen in het nest en kon de incubatietijd ook minder zijn dan 18 dagen? Het antwoord is een volmondig JA!

Ik kon zelf de juiste incubatietijd niet exact vaststellen omdat er maar een van de drie eieren was uitgekomen en de eieren niet op volgorde van legdag waren gemarkeerd. Eén ei was onbevruucht en had een afmeting van 35 x 29 mm. Het andere ei was wel bevruucht maar het embryo ging halverwege de ontwikkelingsperiode dood. In ons geval maar dertieneneenhalve dag. Op 2 juli lagen er 2 eieren in het nest dus dan zou het eerste ei op 28 juni kunnen zijn gelegd. Met de kennis dat een *Coracopsis* jong zich heel snel ontwikkelt, was ik van mening dat deze een bepaald dieet moet volgen. Dat dieet bestond uit het volgende:

Gedeelten	Proteïnegehalte	Voedsel
4	25	Tarwekiem graansoorten gemalen zonnebloempitten Milupa gemengde groenten Sojabonen proteïne Bananen Kanarie krachtvoer
2	16 of meer	
2	15	
1	90	
1	6	
1	11	

Ik veronderstel dat het jong 2 dagen oud was toen we het vonden. Op de leeftijd van 5 dagen openden zich de ogen. Becker had geconstateerd dat de ogen van zijn vogel zich begonnen te openen toen die 4 dagen oud was. Vergelijk het eens met andere papegaaisoorten; 15 of 21 dagen!

Het jong werd ongeveer elke twee uur gevoerd, vanaf 's morgens 06.30 uur tot 22.00 uur 's avonds en dan nog om 24.00 en 04.00 uur 's nachts. Toen het 6 dagen oud was, hield ik op met het voeren om 04.00 uur. Ik maakte lange uren in die tijd en kon ook na het voeren 's nachts maar moeilijk weer in slaap komen. Alleen zo'n speciaal jong dier kan mij er toe bewegen om 's nachts mijn bed te verlaten. Op zijn derde dag in de broedmachine heb ik het jong verplaatst van een bodem van keukenrolpapier naar een bodem van gaas; 1/4 vierkant. Het jong bloedde uit een klein wondje aan zijn vleugel en dit was vast en zeker veroorzaakt door de bleek die in keukenpapier wordt gebruikt. Ik heb vaak met dit probleem te maken gehad en nadat de jonge dieren verplaatst waren naar een gazen bodem werd dat beter. Zo'n bodem is ook veel beter voor de ontwikkeling van de poten.

Op 20 juli heb ik een merkwaardig verschijnsel waargenomen, waarover ik nu eigenlijk met tegenzin publiceer want ik weet dat anderen er sceptisch tegenover zullen staan. Het kan echter wel ten gunste zijn van diegenen die ook geluk hebben om met Vasa's te kweken.

Om 07.00 uur stak er vanuit de cloaca van de jonge vogel een ongeveer 1.25 cm lang orgaan. Er was een beetje bloed op het papier dat de zijkanten van zijn kooi bedekte. Ik kon niet geloven dat er van

een geslachtsdeel sprake was want a) ik heb er nooit van gehoord dat dit bij een jonge vogel van nog geen week oud het geval zou kunnen zijn en b) het leek ook niet op een geslachtsorgaan. Een paar uur later was het nagenoeg verdwenen en om 12.00 uur was er totaal niets meer van te zien. De enige verklaring die ik hiervoor kan geven is dat een 6 dagen oude Coracopsis ook het vermogen heeft om zijn geslachtsorgaan als het ware te produceren. Er moet wel worden vastgesteld dat de Vasa's, zowel de kleine als de grote, het vermogen hebben om als ze broedrijp zijn een echt geslachtsorgaan tot ontwikkeling te brengen.

Zelf heb ik dat bij mijn paar Grote Vasa's waargenomen en ik moet zeggen ik was verbaasd over de grootte daarvan.

Na dit incident heeft het opfokken van de jonge kleine Vasa geen zorgen meer gekend.

Op 23 juli waren ogen en oren geopend. Op 27 juli was er overigens nog steeds wat witte dons zichtbaar, alleen de onderzijde en de vleugels werden donkerder van kleur door de onderhuidse groei van de veren. Met zijn lange nek bleef de jonge vogel nog steeds op een Alisterus-jong lijken en ook door de eitand boven op de snavel. De pootjes waren donkergrijs en de washuid was nog zo licht als het snaveltje. Ze uitte schelle fluittonen en was ontzettend actief hetgeen het fotograferen wel bemoeilijkte.

Op 8 augustus waren de rug- en kopveren duidelijk aan het doorkomen; de eitand was nog steeds zichtbaar. Op 21 augustus was de jonge vogel geheel bevederd, de kleine staart ontbrak nog. Het was 5 weken oud toen ze 249 gram woog wat ook zijn volwassen gewicht zou zijn. De snavel was nog steeds licht

van kleur alleen aan de basis werd hij wat donkerder. Begin september was de snavel al voor een gedeelte donkergrijs geworden en eind van die maand helemaal. Nu ik deze notities voor u uitwerk, maart 1988, is de snavel weer helemaal licht.

Op 20 augustus werd gezien dat de jonge Vasa zelf een doperwt zat op te peuzelen. Hij leerde heel snel zich zelf te voeden en daarbij ging zijn voorkeur uit naar alles wat groen van kleur was, zoals erwten, mung bonen enalsegar (een soort grootblad spinazie) werden het eerst opgegeten. Hij was naast die 'spinazie' ook dol op pelpinda's. Al snel begon hij alles te eten. Zijn normale voedsel bevatte gekookte mais, gekookte noten, zonnepitten, gorbanza bonen, peen, appel, sinaasappel en andere vruchten van het seizoen zoals peer en cactus.

Op diezelfde 20ste augustus werd het jong van de broedmachine overgeplaatst in een ren. Was hij van te voren vrij stil, vanaf begin september begon hij zich ook vocaal te ontwikkelen en maakte hij onder hortende bewegingen vrij schrille geluiden. Ook begon hij zelf meer zijn toilet te maken. Met kleine en snelle bewegingen streek hij met de snavel zijn borstveren glad, net zoals een duif dat doet. Zijn veren waren lekker zacht. Kleine haartjes verschenen rond de ogen en neusvleugels en aan de zijkant van zijn kopje. Op deze leeftijd was het een zachtaardig dier behalve als er nieuw voedsel in zijn verblijfsruimte werd gezet want dan pikte hij vol ongeduld om er maar zo snel mogelijk bij te komen. Hij accepteerde nog steeds voedsel van de lepel en dit duurde tot begin oktober. Drie weken voordien kon je echter al merken dat hij daarvan af wilde, dat hij zich aan het ontwennen was.

De

Vasa papegaaien

Volwassen Kleine Vasa

Kleine Vasa, 9 dagen oud

Kleine Vasa, 22 dagen oud

Vasa papegaaien

Kleine Vasa, 39 dagen oud

Dagelijks is zijn gewicht, voor en na de voeding, door ons opgenomen.

Op 16 juli voor het eten 14.9 gram, na het eten 15.8 gram. Ongeveer 3 weken later 120.8 gram vóór en 126.7 gram na het eten. Weer zo'n 3 weken later 261.1 gram vóór en 285.4 gram na het eten.

De opvoeding van deze Vasa was voor mij een bijzonder boeiende ervaring. Waarschijnlijk is deze vogel de eerste van zijn ras geweest die met de hand is grootgebracht. Het gaf mij een inzicht in de ontwikkeling van deze soort hetgeen mij in mijn geloof dat de *Coracopsis* soorten een schakel vormen tussen de papegaaien en de duiven, versterkte. Ik hoop dat dit ooit nog eens bevestigd wordt en dat er binnen niet al te lange tijd over gediscussieerd kan worden. Dr. Marc Valentinne, de Amerikaanse cyto geneticus, heeft gereageerd op mijn verzoek voor informatie over de cyto genetica van de *Coracopsis*. Hij beloofde te zullen trachten om in de toekomst de erfelijkheid van dit ras te bestuderen. Middels bloedmonsters uit de veren tracht men de eventuele verwantschappen bij de vogels onderling vast te stellen en hopelijk zal dit leiden tot een doorbraak in een van de meest geheimzinnige zaken over vogels.

Volwassen Grote Vasa

VARIA VARIA VARIA VARIA VARIA VARIA VARIA VARIA

Prachtkleed

De mannetjes van de talloze uit Afrika geïmporteerde weervogels zijn omstreeks deze periode in een bijzonder fraaie bruidstooi gestoken. Dit prachtkleed onderscheidt ze van de veel eenvoudiger gekleede vrouwtjes die over het algemeen musachtig grijs/bruin van kleur zijn.

Wevers zijn zeer interessante vogels voor de gezelschapsvolière, gemakkelijk in onderhoud en voeding en heel sterk.

Gedurende de broedperiode zijn de kleurrijke mannetjes een en al activiteit. Nest na nest bouwen ze en elk werkstuk is een wonder van bouwkunst.

Fraselen

Als jonge vogels de eerste pogingen ondernemen om hun lied ten gehore te brengen, noemen we dat fraselen. De mannelijke zangkanaries beginnen dan als het ware aan hun zangstucie. Vermel-

denswaard is dat ook popjes soms neiging hebben om te gaan zingen maar bij hen zit het er niet in en vandaar dat ze al vrij spoedig afhaken; de echte mannetjes blijven volhouden tot ze hun vaak ingeboren talent met verve kunnen uiten. Zo gebeurt dat ook bij alle andere zangvogels. Vinken bijvoorbeeld beginnen eerst zacht te fraselen tot ze de echte slag te pakken hebben.

Alarmroep

De geluiden die vogels voortbrengen zijn in een aantal groepen te verdelen naar gelang hun doel.

De alarmroep is er één van. Diegene die een zekere training in het herkennen van vogels aan hun geluid hebben, kunnen van vogels zowel in de natuur als in de volière hun alarmroep onderkennen.

De alarmroep is een geluidsein om zo snel mogelijk een veiligere plaats op te zoeken.

De geluiden zijn zeer moeilijk te beschrijven maar let er eens extra op en u zult al

snel van een aantal vogels de alarmroep kunnen herkennen.

Hapziekte

Een van de meest gevreesde kanarieziekten is de zogenaamde hap- of gaapziekte. Een overigens foutieve naam voor pokken/difterie.

Overbrengers zijn o.a. muggen welke juist in deze tijd veelvuldig voorkomen en actief zijn. Voor alle kanarieachtigen, want alleen zij zijn daar gevoelig voor, een gevaarlijke periode. De ziekte is te voorkomen door enting. De juiste entstof is verkrijgbaar bij iedere dierenarts. Zie ook het volgende nummer.

WITTE MOLEN ... ALLEEN HET BESTE IS GOED GENOEG VOOR UW VOGELS

Zomaar een handje los zaad kan funest zijn voor de gezondheid van uw vogels.

Kortom, elke vogel vereist een eigen voeding en **Witte Molen** heeft daarom voor elke vogel de juiste samenstelling.

Let op het merk **Witte Molen** zodat u verzekerd bent dat uw vogels het allerbeste krijgen.

Alleenvertegenwoordiging:
ALLESTERIN B.V.
Moleneind 2, 4268 GD Meeuwen N.B.

De keuring en vooraf

Om als vogelvereniging een tentoonstelling te kunnen houden zal men al ruim een jaar van tevoren de eerste acties moeten ondernemen. Zo zal er voldoende zekerheid moeten zijn omtrent de benodigde zaalruimte met voldoende daglicht en de benodigde keurmeesters.

De keurmeesters.

Jaarlijks wordt door het bondsbureau van de N.B.v.V. aan de afdelingssecretaris een keurmeesterslijst toegezonden, waarop de keurmeesters zijn ingedeeld naar hun bevoegdheid van de te keuren soorten vogels. Hierbij wordt de volgende keurmeestersindeling gehanteerd:

- * uitsluitend kleurkanaries
- * kleur-, vorm- en postuurkanaries
- * vorm- en postuurkanaries
- * harzers
- * waterslagers
- * tropische vogels, agaporniden en grote parkieten
- * tropische vogels, grasparkieten, agaporniden en grote parkieten
- * grasparkieten, agaporniden en grote parkieten
- * uitsluitend grasparkieten

Het maximum aantal te keuren vogels per keurmeester per dag bedraagt:

- * zangkanaries: 54 st.
- * vorm- en postuurkanaries: 60 st.
- * overige soorten: 80 st.

Aan de hand van bovenstaande keurmeestersindeling en het maximum aantal te keuren vogels per keurmeester dient de afdeling op basis van het te verwachten aantal en soorten te keuren vogels het benodigde aantal keurmeesters met de juiste keurbevoegdheden te contracteren.

Na een telefonische principe-afspraken dient de secretaris van de afdeling de betreffende keurmeesters schriftelijk (onder meezend van retourport) te verzoeken om een keurcontract in 3-voud aan hem op te sturen. De afdelingssecretaris dient na ontvangst van dit keurcontract binnen 14 dagen het 1e exemplaar aan de keurmeester te retourneren en het 2e exemplaar aan het bondsbureau van de N.B.v.V. te zenden (dit exemplaar dient tevens als verzekeringsexemplaar voor de keurmeester!).

Het 3e exemplaar behoudt de afdelingssecretaris zelf. Bij uitblijven van deze af-

handeling van het keurcontract door de afdelingssecretaris binnen 14 dagen wordt de keuring als niet aangenomen beschouwd.

Indien een afdeling onvoldoende keurmeesters kan contracteren, dient deze afdeling de nog benodigde keurmeesters omstreeks juni op het daarvoor van het bondsbureau van de N.B.v.V. ontvangen formulier op te geven. Tegelijkertijd wordt door het bondsbureau geïnventariseerd welke keurmeesters nog keurdagen beschikbaar hebben. Vervolgens wordt door het bondsbureau getracht de nog openstaande keuringen in te vullen.

Tot aan het keurseizoen dient een afdeling zich omtrent keurmeesterstekorten dan ook uitsluitend te wenden tot het bondsbureau van de N.B.v.V.

De keuring.

De afdelingssecretaris dient de betreffende keurmeesters tijdig te berichten waar de keuring zal plaatsvinden (naam, adres en telefoonnummer van het gebouw, alsmede een routeaanduiding), welke keurmeesters er zullen keuren (dit kan voor de afdeling ook besparend zijn op de te vergoeden reiskosten aan de keurmeesters) en welke soorten en aantallen vogels er gekeurd zullen moeten worden.

Mocht, nadat het aantal ingeschreven vogels bekend is, blijken, dat men te weinig keurmeesters heeft gecontracteerd t.o.v. het aantal te keuren vogels of komt men een keurmeester tekort met een bepaalde keurbevoegdheid, dan dient de afdeling alsnog hierin te voorzien. Mocht dit om wat voor reden dan ook niet lukken, dan dient de afdeling contact op te nemen met de secretaris van de betreffende Technische Commissie.

Heeft men evenwel te veel keurmeesters gecontracteerd, dan kan de afdeling eventueel een of meerdere keurmeesters afschrijven, waarbij de afdeling wel verplicht is de volledige keurvergoeding aan de betreffende keurmeester(s) te doen toekomen, tenzij de keurovereenkomst uiterlijk twee maanden voor de keurdatum wordt geannuleerd.

Op de keurdag dienen voor de keuring de volgende lijsten voor de keurmeesters beschikbaar te zijn:

- * een blinde lijst, waarop naast de kooi-nummers de soort- c.q. kleurbenamingen van de te keuren vogels volledig zijn weergegeven, alsmede welke vo-

gels EK (Eigen Kweek) dan wel OK (Open Klasse) zijn.

- * lijst van ingeschreven vogels, welke absent zijn.
- * overzicht van de door de keurmeesters toe te kennen prijzen. Naast een kampioen per groep en de bondsprijzen kunnen door de keurmeesters desgewenst ook per groep een 1e, 2e en 3e prijs toegekend worden.
- * voldoende keurbriefjes en de juiste soorten keurbriefjes. Ook indien er van een bepaalde soort maar weinig vogels zijn ingeschreven, dienen voor deze soort keurbriefjes aanwezig te zijn.

Uiteraard dient de afdeling er zorg voor te dragen, dat de te keuren vogels in de voorgeschreven kooien zijn gehuisvest, waarbij stammen in vier gelijke kooien gehuisvest dienen te zijn.

Ook is het van belang voor het keuren, dat de vogels voor de keuring ruim de gelegenheid krijgen om voedsel op te nemen. Het is dan ook aan te raden om zeker een uur voor de aanvang van de keuring de verlichting te ontsteken. Wordt het licht niet tijdig ontstoken, dan zullen diverse vogels tijdens het keuren voedsel gaan opnemen, hetgeen de beoordeling zeker niet ten goede komt.

Voorts dient de afdeling er zorg voor te dragen, dat de keurmeesters hun werk in alle rust kunnen uitvoeren.

De afronding.

Van de prijswinnende (EK-) vogels dienen de ringen gecontroleerd te worden door de ringencommissaris van de afdeling. Zodra de eerste prijswinnende vogels bekend zijn, kunnen van deze vogels de ringen gecontroleerd worden. Mocht er dan een aanleiding zijn om een prijswinnende vogel te diskwalificeren, dan kunnen de keurmeesters de prijzientoekeuring alsnog bijstellen. Wordt evenwel gewacht met de ringencontrole, tot het einde van de keurdag, dan loopt men het risico, dat de keurmeesters vertrokken zijn.

Voorts dient de tentoonstellingssecretaris, zodra alle keurbriefjes door de keurmeesters zijn afgegeven, te controleren, of alle aanwezige vogels gekeurd zijn.

De technische Commissie tropische vogels etc.

ysel

De

Spinnenjagers

Grijsborst spinnenjager

Tekst: H.A. Maurer
Foto: C. Scholtz/v 't Hart

Binnen de familie Nectariidae, komen een viertal geslachten voor waaronder het uit tien soorten bestaande geslacht *Arachnotera*, de spinnenjagers. Specifieke nectarvogels zijn het niet, ze voeden zich in hoofdzaak met insecten.

Spiderhunters heten ze in het Engels, wat meer weg heeft van de titel van een film dan als de naam van een zo op het zicht frêle vogeltje.

Alhoewel, de grootste spinnenjager meet nog altijd zo'n 22 cm, maar ja daar is dan wel een flink stuk snavel bij. Die snavel maakt ongeveer een vierde deel uit van de totale lengte.

De kleinste spinnenjager is ongeveer 14 cm groot en ook in dit geval gemeten van snavelpunt tot einde staart.

Alle spinnenjagers lijken wel wat op elkaar, ze zijn overigens minder kleurrijk dan de andere nectariidae's. Ook voor de spinnenjager is de lange en neerwaarts gebogen snavel karakteristiek. Ze dragen een bescheiden overwegend geelgroen gekleurd verenpakje, behalve dan *A. magna* en *A. juliae* die meer bruin van kleur zijn en bestreepd.

Er is bij de meeste soorten uiterlijk geen of slechts nauwelijks verschil tussen mannetjes en vrouwtjes.

Ze komen talrijk voor in India en Indonesië, met name op Java, Sumatra, Borneo etc., waar het bewoners zijn van dichte bossen tot op hoogten van 1500 meter. Ze komen ook wel voor in tuinen en in cultuur gebrachte gebieden zoals theeplantages.

Hun voedsel bestaat vooral uit spinnen, kleine sprinkhanen en andere zachte insecten. Soms 'staat' de vogel stil in de lucht om uit een web de spin te pakken. Ze nemen overigens ook wel nectar op die ze, ondersteboven hangend aan bijvoorbeeld een schutblad van de bananenboom, uit de met de snavel doorboorde bloesem peuren. Die nectar wordt met de lange tong opgezogen.

Van overwegend dode bladeren maken ze een vrij diep buidelvormig nest. De basis daarvan wordt bevestigd aan de onderzijde van een groot hangend schutblad dat dan als afdak dienst doet. Door dat schutblad worden gaatjes geprikt en door elk gaatje een plantaardig vezel draadje gestoken dat aan de bovenzijde van het schutblad zodanig wordt geknoopt dat het niet meer door het gaatje kan terugzakken. Het nest wordt verder met bladnerven, stengels en halmpjes afgewerkt, bijengehouden door spinrag. Van binnen wordt de vrij diepe kom gestoffeerd met zachte plantaardige materialen. De nestopening is klein en bevindt

zich aan de bovenkant vlak onder het schutblad. Man en popje zijn beiden actief bij de nestbouw betrokken. De 2 tot 3 eitjes, welke een witte tot bruine schaal kleur hebben en al of niet getekend zijn met helderrode vlekjes, afhankelijk van de soort, worden beurtelings door man en pop bebroed. De broedduur is 12 tot 13 dagen en als de jongen ongeveer 14 tot 15 dagen oud zijn, vliegen ze uit. Beide oudervogels voeden de jongen met voornamelijk zachte insecten.

De meeste spinnenjagers worden door koekoeken geparasiteerd. Zo weet bijvoorbeeld de Indiaase koekoek, *Cuculus micropterus*, die zelf 33 cm groot is, via de kleine opening van het nestje van *Arachnotera magna* een ei daarin te deponeren. De kleinste spinnenjager dient als waardvogel voor de Hodgson's koekoek, *Cuculus fugax*, die 29 cm groot is. Ook veel andere nectariden worden door diverse koekoeksoorten geparasiteerd. De kleurenfoto toont u de Grijsborst spinnenjager, *Arachnotera affinis*, die ongeveer 16 cm groot is en voorkomt op het eiland Borneo.

Spinnenjagers worden vrij zelden gehouden door de vogelliefhebbers. Ze zijn overigens ook alleen maar geschikt voor de echt gespecialiseerde liefhebber. Dat er ons geen kweekresultaten in volières bekend zijn zal u zeker niet verbazen.

Een staaltje grasparkieten

Wanneer we de standaard erop naslaan vinden we twee omschrijvingen van **hemelsblauw geelmasker**, namelijk de omschrijving van geelmasker type 1 en die van geelmasker type 2.

Geelmasker type 1.

Masker:

Geel, bleker dan bij normaal groen.

Wangvlek:

Violet.

Keelstippen:

Zwart.

Lichaamskleur:

Hemelsblauw.

Staart:

De secundaire staartveren tonen (bleek) gele vlagranden.

Geelmasker type 2.

Masker:

Geel, iets bleker dan bij normaal groen.

Tekst: Arie Versluis

Foto: Gerard Horst.

Lichaamskleur:

Turquoise (zeegroen) egaal over het gehele lichaam verspreid.

Tekening:

Op wangen, achterhoofd, nek en vleugels zwart, scherp omlind op een bleekgele ondergrond.

Staart:

Lange staartpenen groenachtig zwart, secundaire staartveren zeegroen-bleekgeel-zeegroen geblokt.

Keurtechnische aanwijzingen:

Voor geelmasker hemelsblauw mag zowel de geelmasker factor 1 als 2 gebruikt worden. De standaard omschrijving

toont duidelijk welke verschillende eisen gesteld worden. Bij type 1 mag het gele carotenoïde niet in de lichaamskleur zichtbaar zijn en moet uitsluitend beperkt blijven tot het masker en de secundaire staartveren. De kleur van het masker mag enigszins opgebleekt zijn. Bij type 2 moet het gele carotenoïde in gereduceerde vorm in de gehele lichaamsbevedering aanwezig zijn. De lichaamskleur moet egaal zeegroen zijn. Dit is beter te bereiken in vogels zonder de donker factor (hemelsblauw) dan in vogels met één of twee donker factoren (respectievelijk kobaltblauw en mauve).

Hoe komen geelmaskers aan hun kleurpatroon?

Vereenvoudigd weergegeven komt het erop neer dat het een groene parkiet is met te weinig gele kleurstof.

We zouden het ook zo kunnen zeggen:

Om een groene vogel te krijgen hebben we een groot blik gele verf nodig. Wanneer we maar een half blik beschikbaar hebben kan het eindresultaat niet bereikt worden en komen we niet verder dan zeegroen (geelmasker type 2). Is ook dat niet haalbaar en moeten we het met een kwartblikje doen dan is er niet meer uit te slepen dan de verschijningsvorm van de geelmasker type 1, zoals op de afbeelding is weergegeven.

De standaard gaat uit van twee verschillende en goed te onderscheiden geelmasker types. Toch schrijft Beckmann al dat soms de verschillen tussen een mutant 1 exemplaar en een mutant 2 exemplaar minimaal kunnen zijn.

De praktijk van het fokken geeft een beeld te zien met vloeiende overgangsvormen tussen mutant 1 en mutant 2, niet willekeurig maar in samenhang met andere mutaties. De vogel op de afbeelding lijkt qua verschijningsvorm het meest op een mutant 1. er zit wel enig geel in de lichaamskleur maar dat is toch minimaal. Zijn vader echter, een cinnamon hemelsblauw geelmasker, had een zuivere zeegroene lichaamskleur en stond dus te boek als mutant 2. Broers en zusters van de vogel die grijs geelmasker waren toonden weer helemaal geen geel in het lichaam. De aanwezigheid van de opaline factor in de stam liet ook bij grijze vogels weer een licht gele waas zien, hoewel lang niet zo sterk als de cinnamon geelmaskers.

Bezit van één of twee donkerfactoren zoals bij kobaltblauw en mauve of een violetfactor in combinatie met de nor-

ysel

De

maaltekening geeft evenals bij grijsgeelmasker weer een vorm die het meest overeenkomt met de verschijningsvorm van mutant 1.

Kweekervaringen lijken meer vragen op te roepen dan antwoorden te geven:

- zijn er wel twee verschillende geelmasker mutaties of is er alleen sprake van een grote variatie breedte van één en dezelfde mutatie?
- is de variatiebreedte van één of van beide mutaties zodanig dat er overlapgebieden ontstaan die dezelfde verschijningsvorm hebben?
- wordt de expressie van de geelmaskerfactor bepaald in combinatie met andere mutaties (opaline, cinnamon enz.) en niet door de mate waarin het carotenoïde (gele kleurstof) is gereduceerd?

Dat er sprake is van (enige) variatiebreedte bij deze mutatie ligt voor de hand. De gewone vogels uit de groenserie tonen dit namelijk ook, er zijn verschillende nuances in groen. Tussen lichtgroen en donkergroen zijn vloeiende overgangen bekend.

Daarnaast lijkt het verschil te maken in welke combinatie de geelmaskerfactor wordt gefokt. Een relatie met de aard en de hoeveelheid melanine ligt het meest voor de hand.

Normaaltekening – volledig melanine bezit – weinig geel in het lichaam

Opalinetekening – lichte melaninereductie in – iets meer geel in het lichaam de lichaamskleur

Cinnamontekening – onvolledige oxydatie van – laat veel geel in de het melanine lichaamskleur zien

Bij gezoonden, waarbij ook sprake is van een verminderd melaninebezit, uit de geelmasker zich het sterkst in de mutant 2 vorm, nl. met veel geel in het lichaam.

Combinaties van normaaltekening met violetfactor, grijsfactor of donkerfactoren geven het meest de indruk met een mutant 1 vandoen te hebben. Door selectie in een stam is het wel mogelijk de veronderstelde variatie in het bezit van gele kleurstof te beïnvloeden.

Samen met de keuze van de mutatie combinatie (normaal of opaline of cinnamon) is het dan redelijk mogelijk om vogels te brengen die in redelijke mate voldoen aan de standaard.

De afgebeelde vogel is niet helemaal in conditie, hij heeft ook een bloedpenntje op de kop. De ruglijn is mooi recht, de borst kan wat rond.

De kop is mooi breed en goed gewelfd boven de ogen. Nek en vleugels tonen storend veel opalineffect. De kleur van het lichaam is vrij goed.

Volière van de maand

De fotocollage geeft u een goed beeld van het ontstaan van de volière van H. Diepstraten, Burg, van Poppelstraat 85 in Gilze.

Met gezamenlijke inspanning en medewerking van verschillende vogelvrienden, is er een fraaie volière gebouwd van 6.20 m lang, 2 m diep en 2 m hoog. Het geheel is ingedeeld in een drietal vakken waarvan het meest linkse is ingericht

als kweekruimte met enkele broedkooien.

Voor al het houtwerk zijn balkjes gebruikt van 5 x 7 cm.

De volière is aan de bovenkant, na met 'dubbeltjesgaas' bespannen te zijn, afgedekt met pvc golfplaatjes.

Het hemelwater wordt via een pvc goot afgevoerd.

VOLIEREBOUW

Het bouwen van een volière zal in de zeer nabije toekomst niet meer aan vergunningen zijn gebonden. Een en ander vloeit voort uit de "deregulering" welke tengevolge van de bezuinigingen op allerlei bureaucratische bouwregels is getroffen. De betreffende wijzigingen van de Woningwet zullen niet lang meer op zich laten wachten. Men kan straks binnen bepaalde voorwaarden vastgelegd in een **landelijk bouwbesluit** geheel vrij een volière, duiven- of hondehok, hobbykas, dakkapel etc., aan huis en erf toevoegen. Daarvoor is dan geen vergunning meer nodig van de plaatselijke overheid.

Ook voor huurders zijn bedoelde wetswijzigingen interessant alhoewel ze er wel verstandig aan doen om eerst bij de verhuurder te informeren wat er volgens de huurovereenkomst is toegestaan. Wat van de gemeente zonder vergunning mag, hoeft de verhuurder nog niet goed te vinden.

Redactie.

De

Ervaringen met vruchtenduiven

Foto's: A. de Bruijn en
C. Scholtz/v.'t Hart

De heer P. Hoogerwaard, Krimpen aan de IJssel, kweekte vorig jaar met een tweetal soorten vruchtenduiven en zond deze ook in op Vogel '88 in Breda, waarvoor aan hem terecht twee NBvV-Oorkonden zijn verleend.

Het betrof de Kleine groene vruchtenduif en de Jambu vruchtenduif.

De Kleine groene vruchtenduif, *Treron olax*, komt voor in Maleisië, Sumatra, Borneo en Java. Het zijn bewoners van bosachtige gebieden maar ze komen ook voor in parken en tuinen. Buiten de broedtijd trekken ze in kleine groepjes op en ze zijn dan vaak in de nabijheid van vijgenbomen te vinden.

De hoofdkleur is groen, kop grijsachtig, rug en vleugels paarsbruin. Op de borst een oranjeachtige band lopend van vleugel tot vleugel, de buik is groen. De slagpennen hebben een geelachtige tekening en de verlengde staartpennen als ook de staart zijn grijszwart. Pootjes rood en de snavel is bruinachtig van kleur.

De duivin is op de bovenzijde olijfgroen, onderzijde geelbruin en de kop grijsachtig, duidelijk minder sprekend van kleur.

De vogels werden in 1986 rechtstreeks uit import aangekocht en gehuisvest in een buitenvolière met aangrenzend binnenverblijf.

Ze zijn vrij schuw van aard en tijdens het broedseizoen agressief tegenover andere vogels. Het gehele verblijf was zonnig, de bodem bedekt met aarde en beplant met diverse struiken. Als zitstokken dienden enkele takken.

Het nest was een echt duivennest, vrij omvangrijk maar toch voor duiven netjes afgewerkt. Om de twee dagen werd er een ei gelegd en het totale broedsel bestond uit 2 eieren die witachtig van kleur waren. De grootte van de eieren komt overeen met de eieren van de tortelduif. Beide oudervogels bebroeden de eieren beurtelings. Na ongeveer 14 dagen zijn er twee jongen geboren. Op hun vijfde levensdag zijn de oogjes opengegaan en de daarop volgende dag kwamen de veerstoppels door. Op een leeftijd van ongeveer 15 dagen verlieten ze het nest en ze waren overwegend groenachtig van kleur. Ze worden niet door de oudervogels verjaagd.

Als voedsel werden veel vijgen verstrekt, banaan, tomaat, peen en een weinig bevoeder. Tijdens de opfokperiode werd een en ander nog aangevuld met krenten en rozijnen. De peen werd gekookt en in kleine stukjes gesneden.

De Jambu vruchtenduif, *Ptilinopus jambu*, komt ook voor in Indonesië, te weten Maleisië, Sumatra, Banka, Billiton en op Borneo. Ze leven in Mangrovebossen en tot 1200 meter hoogte in bergachtige gebieden.

Het zijn eveneens echte vruchteneters die zich graag tegoed doen aan vijgen, bessen etc. etc. De hoofdkleur is donker-

Kleine groene vruchtenduif

ssel

De

groen, het voorhoofd diep karmijnrood, kin en keel zwart met aan weerszijden een karmijnrood vlekje. Borst en buik zijn cremeachtig wit met op de borst nog een rozeachtige vlek. De snavel is geelachtig en de poten roodachtig hoornkleurig. De duiven is fletser van kleur, de borst is grijs en de onderstuit, die bij de doffer karmijnrood is, is meer creme van kleur. Hun lengte is ongeveer gelijk aan de lachduif, 25 cm.

Ook deze vogels zijn vrij schuw en tijdens de broedperiode agressief. In de buiten-volière, welke redelijk was beplant en die tevens aangesloten was op een binnenverblijf, kwamen de vogels tot broeden. Het nest werd gemaakt van rietstengels en was erg gebrekkig en slordig, zodat het toch wel wat bijgewerkt moest worden.

Er zijn in totaal drie broedsels gekomen van respectievelijk 2, 1 en 2 eieren. De eieren zijn allemaal uitgekomen maar van het eerste en het tweede broedsel zijn de jongen na twee dagen doodgegaan. Alleen van het laatste broedsel zijn beide jongen uitgegroeid tot volwassen exemplaren. De eieren waren wit van kleur en ongeveer net zo groot als de eieren van de tortelduif.

Ze werden om de dag gelegd. Beide oudervogels broeden beurtelings en de broedduur bedroeg ongeveer 16 dagen. De jongen werden met weinig dons geboren, de ogen gingen open op de vijfde dag en vanaf de zesde dag ontwikkelde

Jambu vruchtenduif, volwassen

Jambu vruchtenduif, jong.

zich de veergroei. Aanvankelijk gaat de groei van de jongen vrij langzaam. Toen ze 18 dagen oud waren verlieten ze het nest. De jongen werden volledig door de oudervogels geaccepteerd, behoeften niet te worden weggenomen. In hun jeugdkleed zijn ze groenachtig van kleur. De voeding kwam overeen met datgene wat aan de Kleine groene vruchtenduiven werd verstrekt.

Vruchtduiven zijn overwegend boomvogels, ze komen zelden op de grond, eigenlijk alleen maar om wat afgevalen vruchten op te nemen.

Redactie.

Zangkooitjes

Jaarlijks wordt door de keurmeesters, naast de technische dagen, een zogenaamde landelijke keurmeestersvergadering gehouden. Een goede zaak waarbij onder andere het afgelopen keurseizoen wordt besproken. Hierbij is al enige jaren de zang- of inzetkooi een onderwerp van gesprek geweest. Vele van de kooitjes die wij aantreffen zijn van slechte tot zeer slechte kwaliteit en bovendien wijken ze in veel gevallen af van de door de NBvV gestelde regels. De Technische Commissie zang heeft de onder haar resorterende keurmeesters al enkele jaren geadviseerd om bij aantreffen van niet goede zangkooitjes daarover een opmerking te plaatsen op de keurlijst, in de hoop dat de kweker/inzender er verbetering in zal aanbrengen.

Het is mij wel bekend dat een aantal jaren geleden erg moeilijk aan juiste zangkooitjes was te komen. Nu zijn ze zonder meer te koop. Het is overigens wel opvallend dat bij onze harzerkwekers er veel minder afwijkende kooitjes voorkomen dan bij de waterslagerkwekers. De

kooitjes moeten zijn gemaakt van beukenhout. Dat hout is hard, minder aan verkleuring onderhevig en bij goed onderhoud kan het jaren en jaren mee. Beukenhout is kenbaar aan de kleine korte wat donkerder streepjes. Andere houtsoorten die voor zangkooitjes zijn gebruikt laten veelal een veel langere nerf zien. Nu kun je je afvragen of de keurmeesters kooien keuren of vogels. Vanzelfsprekend vogels, maar er zijn nu eenmaal tentoonstellingsreglementen die voorschrijven hoe een zangkooitje er uit moet zien en welke houtsoort voor het maken daarvan moet worden gebruikt. Ook afdelings- c.q. tentoonstellingsbesturen dienen zich aan die regels te houden en dus moeten ze afwijkende kooien weigeren. Zangkwekers, moeten wij het zover laten komen? Weg dus met de krotwoningen! De zangkweek neemt steeds meer in belangstelling toe; de tentoonstellingen slagen over het algemeen goed; de samenwerking met het bondsbestuur is uitstekend en ook in de districten gaat het steeds beter en krijgt men

meer en meer begrip voor de zangsport. Allemaal positieve punten. Laat ons derhalve onze schouders er onder zetten zodat we binnen enkele jaren alleen maar goede kooitjes op de tentoonstellingen zullen aantreffen. De oude kooitjes kunt u altijd nog thuis gebruiken. Maak dat de zangkanarie op de shows een waardige concurrent is van alle andere vogelsoorten. Tenslotte nog even de voorschriften. Zangkooitjes moeten gemaakt zijn van ongeveer blank beukenhout en voorzien van blank mat metalen spijltjes. De afmetingen buitenwerks zijn 21 x 20 x 15 cm. De ronde zitstokjes moeten een middellijn hebben van 14 mm. Heel vaak treffen we ongelijke dikke zitstokken aan. Dit jaar trof ik er tijdens een keuring die vermoedelijk gezaagd waren van een mast van een schip, zo dik. Het lijkt me ook voor de vogels niet zo bevorderlijk. Nogmaals, laten we er met ons allen wat aan doen; het is ons pakkie an.

Henk Warmerdam

DOSEER UNIT

voor opslag van vogelzaden

HOOG GEWAARDEERD
DOOR VEEL
VOGELLIEFHEBBERS

LET OP !!

nu ook silo

25 kg

Inhoud: 9 ltr.
(ca. 6½ kg zaad)

Dovotec b.v.
4901 BA Oosterhout
Tel. 01620-53690

DERKO VOGELHANDEL

Aan- en verkoop van alle vogelsoorten. Eigen fabricage vinkekooien, kweekkooien en broedblokken. Volières op aanvraag. Alle zaden. DERKO VOGELKOOIEN zijn gemaakt uit 18 mm dikke geplastificeerde witte plaat, gelijmd en geschroefd. Dus vrij van kieren, aan spotprijzen.

Agapornidenkooi met inschuifnest
Extenkooi met inschuifnest of **83,6 x 40 x 30**
Dubbele kanariekweekkooi voor slechts
Blr. 1250 of f 70,-

Ook alle andere modellen verkrijgbaar in aparte kooien of kolom met of zonder onderkast. Wederverkoper gevraagd voor Nederland, zeer interessante voorwaarden.

Telefoon vanuit Nederland: 09 - 32.51.70.33.89
DELAEYSTRAAT 46, B-6830 HOOGLÉDE Blg.

WOVO KWALITEITSPRODUKTEN Voor een beter vogelbestand

- "WOVO-SUKSES" kracht/opfokvoer voor alle zaadeters **ZONDER** toevoeging van KLEUR- en GEURSTOFFEN.
- De enige **ECHTE WOVO** buffaloworm.
- Meelwormen en moriowormen.
- KWALITEITS insektenvoer.
- Universeelvoer (paté)
- Vogel-accessoires.
- Ionisators tot 100 m³ verbruik **SLECHTS** 2,2 watt/uur technische gegevens e.d. GRATIS op aanvraag.

WOVO - kwaliteitsprodukten zijn verkrijgbaar bij iedere BETERE dierenpeciaalzaak en vogelhandel.

Info: WOVO - kwaliteitsprodukten
A. Vermeylenlaan 2 - 5531 TW Bladel - Tel. 04977-5681

Roze vinken

Foto's: Pedr. Podpera

De 13 tot 17 cm grote roze vinken, behorend tot het geslacht *Leucosticta* en ingedeeld in de familie Fringillidae, zijn bij de vogelliefhebbers vrij onbekend. Ze vallen ook beslist niet op door uitbundige kleurenpracht of overweldigende zang. Integendeel het zijn in die opzichten vrij saaie vogels.

Er zijn drie soorten, *Leucosticta nemoricola*, *Leucosticta brandti* en *Leucosticta arctoa* met respectievelijk 2, 5 en 14 rassen.

Ze komen voor in de bergachtige gebieden in Azië en Noord Amerika, soms op hoogten van meer dan 5500 meter. Op veel plaatsen is het een trekvogel die als de weersomstandigheden wat al te bar zijn, afdalen naar lagere regionen.

Hun voedsel bestaat uit zaden en insecten die ze veelal op de grond vergaren. Meestal trekken ze in groepen op en ook tijdens de broedtijd die meestal vroeg in het voorjaar valt, verkeren meerdere paartjes vaak met een overschot aan vrouwtjes want die blijken steeds duidelijk in de meerderheid te zijn, in elkaars nabijheid. Hun zang en balts heeft niet veel te betekenen, wat de zang betreft is die te vergelijken met het getjilp van de huismus.

Het nest is vrij diep en komvormig, gemaakt van grasstengels op een basis van mossen en bekleed met haren en veertjes. Alleen de pop maakt uit waar het nest komt en ook bij de bouw daarvan heeft zij geen hulp van manlief te verwachten.

Een legsel bestaat uit 4 tot 5 witte eitjes die, alweer alleen door de pop, gedurende 15 – 17 dagen worden bebroed.

In de meeste gevallen wordt er per broedperiode maar één broedsel grootgebracht. De actieve periode duurt bij de roze vinken relatief kort, maar ongeveer 6 tot 7 weken, hetgeen te maken heeft met de klimatologische omstandigheden in hun verspreidingsgebied.

De jongen verblijven ongeveer twee weken in het nest om het daarna, nog wat stuntelig vliegend, te verlaten. Ze worden dan nog een tweetal weken door de oudervogels bijgevoerd.

Roze vinken, zoals gezegd bij de vogelliefhebbers niet zo bekend en eigenlijk ook niet interessant genoeg. Overigens is er in de wetenschappelijke literatuur ook betrekkelijk weinig van ze te vinden.

Leucosticta arctoa

Leucosticta nemoricola

osel

De